

[Christmas Møller.]

ved blot til 20 Millioner Dollars Laanet at føje et nyt. Jeg forstaaer selvfølgelig godt den Betragtning, som i vide Erhvervskredse kommer frem om at faa Dollarlaan, fordi Dollar er den Mønt, for hvilken vi kan faa bestemte Varer, men jeg vil ogsaa have Lov til at fremhæve, at det vilde være overmaade farligt, om det danske Samfund, som ved en ikke alt for forstandig økonomisk Politik efter den forrige Krig og i det hele taget i 20'erne gældsatte sig i Dollars i meget stor Udstrækning, saaledes at vore Dollarlaan er meget store, efter denne Krig fortsatte denne Fremgangsmaade, ja, maaske udvidede dens Anvendelse stærkt, for det maa dog vel være Opgaven at søge at finde frem til en økonomisk Politik saaledes, at der, hvor vi kan sælge vore Varer og derfor kan betale vore Renter, maa vi ogsaa søge vore Laan.

Det er muligt — det bestrider jeg ikke —, at vi i den givne Situation, saa faa Raa-varer vi har og saa udpint vi i mange Henseender er, maa gaa den Vej, men jeg vil understrege den overmaade store Forsigtighed, som efter mit Partis Opfattelse bør udvises paa dette Omraade. Jeg tror ogsaa, det vil have Interesse at faa at vide — men det kan vi naturligvis faa senere —, hvorledes Regeringens hele økonomiske Politik vil være med Hensyn til Levestandard, Løn-niveau og Prisniveau her i Landet. I Anledning af den forrige Regerings Medvirken til at klare Lønsituationer — jeg tænker paa den Situation, da Regeringen blev anmodet om at udtale sig til Arbejdsgiverforeningen om, hvilket Syn den havde, og derefter anbefalede Arbejdsgiverforeningen at gaa med til Lønforhøjelser — sagde den daværende Indenrigsminister, den nuværende højtærede Statsminister, at han vilde foretrække Prisnedsættelsens Vej. Derfor synes jeg, man har Lov til at bede Statsministeren og Regeringens øvrige Medlemmer om at give Offentligheden Besked om, hvilken Prisnedsættelsens Vej det er man vil gaa i den nærmest kommende Tid. Hvis jeg skal se paa Programerklæringen, som vi for saa vidt alle kan tiltræde, maa jeg sige, at jeg synes ikke, den bærer Vidnesbyrd om saadanne Veje.

Jeg tror ogsaa, at Offentligheden og Folketinget maa bede Statsministeren og Finansministeren om at redegøre for, hvorledes de ser paa den økonomiske Politik, som skal føres i den allernærmeste Fremtid. Det maa være rimeligt og naturligt for os at spørge: Er man enig i den Betalingsoverenskomst, som er sluttet med England, og hvorved Sterlingkursen fastlagdes til de 19,34, eller er det Regeringens Mening — et og

andet kunde tyde derpaa efter den voldsomme Agitation, der var mod dette —, at man vil gaa andre Veje? Som en demokratisk Regering vil den naturligvis give Offentligheden Besked om det først. Jeg husker jo, hvilken overordentlig Rolle Spørgsmaalet om Englandsaftalen og Aftalen om Priserne paa Smør og paa Bacon spillede forskellige Steder. Vi fik en Smør- og en Flæskelov, som hele Tinget stemte for, men alligevel agiterede man fortsat imod, hvad der dengang var blevet gennemført, og man maa have Lov til at spørge, om det er Regeringens Hensigt at ændre paa dette Omraade.

Jeg ved ikke, om den højtærede Regering kan give nogen Besked om et af de Spørgsmaal, som den forrige Regering Gang paa Gang beskæftigede sig med, og som netop nu er blevet Genstand for Kritik fra Regeringens Ordfører i Landstinget, Landstingsmand Hauch, der i Forbindelse med Importsørgsmaalet har sagt, at hverken Minister Wærum eller jeg som Udenrigsminister havde interesseret sig for, hvad vi skulde betale for de Varer, vi fik til Landet. Jeg maa tilstaa, at jeg synes, det er lidet passende for Landstingsmand Hauch at angribe en ministeriel Embedsmand, der selvfølgelig handler paa sin Ministers Ansvar, men enhver, der kender noget som helst til disse Sager — og det gør den højtærede Statsminister, derfor synes jeg, han kan belære Landstingsmand Hauch om det —, ved, at der naturligvis, da vi i England førte Forhandlingerne om Smør- og Flæsk-prisen, blev gjort, hvad der kunde gøres, for at faa at vide, hvad vi skulde betale for de Varer, vi skulde have, at vi Gang paa Gang forsøgte at faa Besked om, paa hvilket Prisniveau de vilde ligge, og jeg kan henvise til, at jeg baade dér og i Det udenrigspolitiske Nævn gjorde opmærksom paa, hvor farligt det var, at vi maatte fastlægge vore egne Priser, men ikke kunde faa at vide, hvilke Priser vi skulde give for de andres Varer. Det var imidlertid ikke muligt at trænge igennem paa dette Omraade og faa Besked. Jeg synes, at man fra Regeringens Side maa give os Besked om, hvorvidt der er sket noget i Sagen, om den kan meddele os det, eller om den, hvad jeg ikke skal angribe den for, maa sige, at de Magter, der sælger os disse Varer, endnu ikke har kunnet give os Besked om, hvorledes Stillingen er.

Vi er selsagt enige i Betragtningen over Nødvendigheden af en Sanering af Pengevæsenet. Jeg hører til dem — og jeg tror mit Parti hører til dem —, der ser saaledes paa det, at alle de Udgifter af ekstraordinær Karakter, der har været og vil blive i inde-